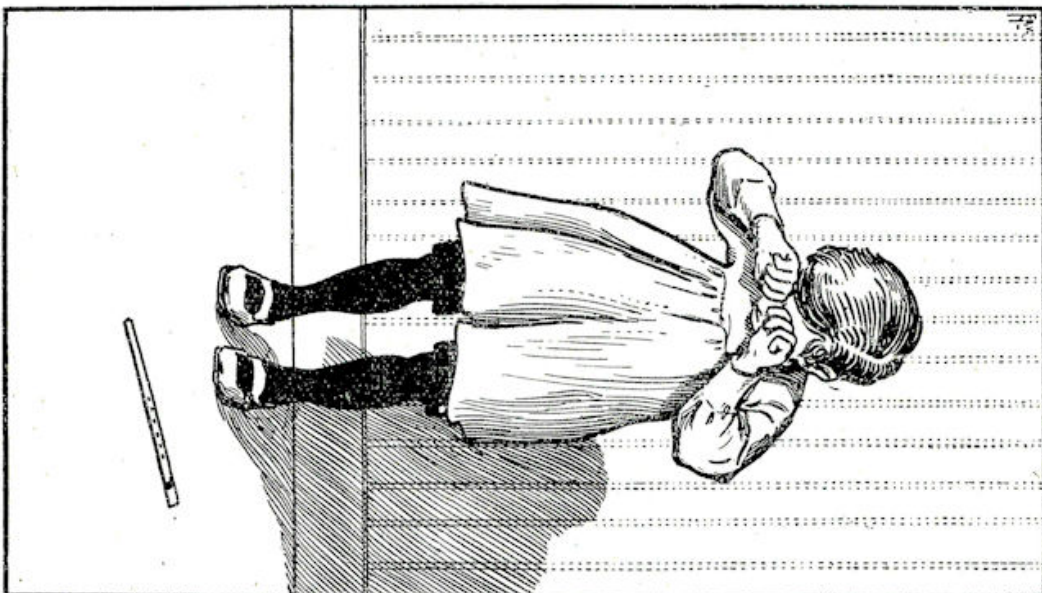

Wat is er gebeurd?

Och heden! wat is hier gebeurd
Waarom Jan zoo hevig treurt?
Wie komt zijn traantjes drogen?
Zijn mondje wordt wel eens zoo breed,
Zijn wangetjes zijn bol en heet,
En droevig rood zijn ooggen.

O! 'k zie het al: daar ligt zijn fluit.
Het leven is er zeker uit,
Het ding wil niet meer spelen.
Moe haalt de zusjes juist van school,
Bet koopt op straat een roode kool,
Geen mensch, wien 't iets kan schelen!
Hoor! iemand veegt zijn voeten af,
Loopt door de gang heen op een drat
En zegt: „Mijn arme jongen!”
„Och Paatje, kijk, mijn fluit is stuk.”
„O..! 'k maak 'em weer.” Wat 'n geluk!
Jan danst met groote sprongen.

MEJ. H. RIEMENS.

THOMAS EN ZABI
DE FRIESCHE ROBINSON CRUSOË

NAVERTELD DOOR
— T. BOKMA. —

(*Vervolg*).

Drie dagen later kwam Havinga, Tom's Vader, in de stad. Terstond begaf hij zich naar den winkel van baas Gerritsz om te zien, hoe zijn jongen het maakte en tegelijk eenige inkoop te doen.

Thomas mocht met zijn Vader meegaan en kreeg verlof, ook den anderen dag nog bij zijn ouders door te brengen.

Wat was de jongen blij! Terwijl hij zich ging verkleeden vertelde de baas ondertusschen aan zijn vader, wat er eenige dagen geleden was gebeurd. De knaap was vlijtig en eerlijk, in huis en op catechisatie gedroeg hij zich best, maar hij had nog altijd lust om te gaan varen. Er stak geen eerzaam kruidenier in.

Havinga zuchtte.

Ondertusschen was de jongen gereed gekomen en had baas Gerritsz de gort, het meel, de kaarsen en wat er meer besteld was ingepakt, terwijl hij niet vergeten had, er voor Thomas' Moeder een pakje suiker en koffie en voor z'n Vader een pakje tabak gratis bij te doen.

Vroolijk stapte Thomas naast z'n Vader de deur uit, blij, dat hij weer een dag thuis zou zijn.

Daar viel 't hem op, dat Vaders gelaat niet zoo opgeruimd stond als gewoonlijk en otschoon hij druk praatte, gaf Vader slechts korte antwoorden, alsof hij aan heel iets anders dacht, dan aan Tom's verhalen.

„Scheelt er wat aan, Vader?” vroeg Thomas.

„Och, jongen! de vangst is niet groot geweest en ik had nu juist geld noodig, want ik moet een nieuwe schuit hebben. De mijne is zoo slecht; ze is 't opknappen niet meer waard, vrees ik.”

Daar schoot den knaap een heerlijke gedachte door 't hoofd.

„Vader, ik weet raad! Ik heb nu nog maar een paar guldens overgespaard en als ik knecht bij Gerritsz blijf, zal ik nooit genoeg